

G - SAMEDI - SATURDAY - SAMSTAG 22 - 7 - 1978

K.O.H.G.K. DE PLATE
ARCHIEF

Inv. Nr. 2020/3172

Coll.Nr.

117.7 A16 D1-3/11/1978-07

cko

CASINO-KURSAAL OOSTENDE

CASINO - KURSAAL OOSTENDE

22.7.1978

IN CONCERT

RAY CHARLES

THE RAELETTS
THE RAY CHARLES ORCHESTRA

GALA VAN DE OOSTENDSE PERSCLUB
ten voordele van DUINHELM OOSTENDE

RAY CHARLES

Ray Charles werd geboren op 23 september 1930 in Albany, Georgia, en was de oudste zoon van Aretha en Bailey Robinson. De man, waarvan Frank Sinatra getuigde :

— Ray Charles is de enige -genius- in onze showwereld... werd niet blind geboren zoals velen veronderstelden.

Wel arm, want vader Robinson kwam aan de kost door allerhande werkjes uit te voeren en moeder bracht haar leven in een wasserij door.

Op de ouderdom van vier jaar, begon het te donkeren voor Ray. In die zelfde periode verloor hij zijn jongere broeder, George: de jongste Robinson verdrong in een waskuip, vlak voor het ouderlijk huis.

Maar... reeds van in die tijd, voelde Ray Charles zich tot de muziek aangetrokken. Een oude heer uit zijn buurt, genaamd Mr. Wiley Pittman, bezat een piano en Ray kon uren naar het getokkel van de ouderling luisteren. Dra maakte deze plaats op het zitbankje en de jonge heer Robinson liet zich niet onbetuigd met de hoge noten.

Rond de tijd dat Charles zes jaar werd, verhuisde de Robinson familie naar Greenville, Florida.

Zijn blindheid werd steeds maar erger en de dokters, die hem in behandeling hadden, wisten geen raad noch konden de verdere achteruitgang stoppen. Wonderlijk schikte de jonge Ray zich in zijn lot, bewijs daarvan een verklaring welke hij later eens aflegde :

— Mensen zouden nooit bitter mogen wezen over iets. Zij zouden moeten leren in de eerste plaats voor zichzelf te vechten. Bijzonder zijn moeder hielp hem over het ontstane euvel, meerdere malen hield zij hem het volgende voor :

— Jij bent blind, maar niet dom. Gij hebt het gezicht verloren, maar niet je verstand, dus gebruik het en laat de moed niet zakken.

In vijf jaar tijd zou hij achtereenvolgens zijn vader en moeder verliezen wat hem in de St. Augustine's School voor doven en blinden in Orlando, Florida, bracht. Daar en tot met zijn vijftiende jaar leerde hij het braille-schrift, typen maar vooral de muziek en het piano-spelen, bijzonder het klassiek en lichte genre kwam hem daar stimuleren.

Ook het feit, dat hij tot het zwarte ras behoorde werd hem daar niets gemaakt, en dat werd zijn oogmerk om het zo onafhankelijk mogelijk te doen.

Op zijn vijftiende verjaardag verliet hij St. Augustine's en voegde zich bij een dansorkestje in Jacksonville, Florida. Dit was mogelijk, door dat hij, bij zijn aanvraag om een licentie als muzikant te bekomen, over zijn ouderdom had gelogen. Van de ene groep ging het naar de andere, tot hij twee jaar later een engagement kreeg in Seattle. De sterk bevolkte Club -The Seattle Elks Club- zag en hoorde in hem een nieuwe Nat King Cole.

— Het was om het geld te doen, verklaarde Ray Charles later, ik trachtte zowel Cole als Charles Brown te kopieëren, maar het was niet mezelf, ik deed maar alsof.

Stilaan besefte hij, over welke mogelijkheden hij beschikte en besloot het nog alleen met zijn eigen stijl te doen. Na nog een jaartje op toer te zijn geweest met Lowell Fulsom's blues band, stichtte hij zijn eigen groep en trad voor het eerst op in de -Apollo- in Harlem als begeleider van de vermaarde Ruth Brown.

Teruggekeerd in Seattle kreeg hij als leider van het Maxim Trio als eerste neger een kontrakt bij de Pacific North West Televisie. Van nu af ging het bergop en spoedig bracht Atlantic Records, zijn vermaarde -What 'd I say- op de markt. Samen met -I Got A Woman- en -I can 't stop loving you- speelde deze plaat op alle juke-boxen in de wereld en was de grote start genomen.

Ray Charles woont nu samen met zijn vrouw Della en zijn drie zonen, Ray Jr, David en Robert in Los Angeles en kan zelfs op zijn eigen manier, televisie bekijken.

Onlangs werd Ray Charles bijnaam aangepast. Nadat Barbara Streisand hem -Een legende in zijn eigen tijd- noemde, werd hij definitief betiteld als -Genius of Soul-.

Hij verenigt niet alleen blues, gospel, jazz en Pop in zijn werken, maar mag tevens bogen op een uitzonderlijke klassieke inslag. In één woord, Ray Charles is... geniaal.

Oostendse Persclub.
Leo Maertens

Natif d'Albany, Géorgie, le 23 septembre 1930, RAY CHARLES est le fils aîné d'Aretha et Bailey Robinson, dont Frank Sinatra témoignait :

— Ray Charles est l'unique génie dans notre monde du spectacle...

Il ne naquit pas aveugle ainsi que beaucoup le supposèrent, mais pauvre, oui, car papa Robinson ne put «s'en sortir» qu'en effectuant toutes sortes de petits travaux; quant à sa mère, sa vie se passa en travaillant dur dans une blanchisserie.

Dès l'âge de quatre ans, cela commença à s'assombrir pour Ray. Dans le même temps, il perdit son plus jeune frère, George, cadet de la famille Robinson, qui se noya dans une cuve, devant la maison paternelle.

Mais... déjà à cette époque, Ray Charles se sentit attiré par la musique. D'un voisin, Mr. Wiley Pittman, qui possédait un piano, Ray écouta et s'enivra de la musique jouée par le vieux monsieur. Il s'asseyait alors sur le tabouret et, sans se faire prier, se familiarisait avec le clavier.

C'est à ce moment, lorsque Charles eut six ans, que la famille Robinson alla s'installer à Greenville, en Floride.

Sa cécité s'aggrava et les médecins qui le traitaient ne surent bientôt plus que faire pour stopper cette triste évolution. Le jeune Ray accepta cependant son destin, comme en témoigne la déclaration qu'il fit plus tard : «Les hommes ne devraient jamais se laisser entraîner par l'amertume, ils devraient apprendre en premier lieu à se battre pour eux-mêmes.»

Sa mère, tout spécialement, l'aïda à surmonter ce handicap et très souvent, elle l'encouragea par ces mots : «Tu es aveugle, mais pas stupide; tu as perdu la vue mais pas ton intelligence; mets-la donc à profit et ne perds pas courage.»

Dans les cinq ans qui suivirent, il perdit successivement son père et sa mère alors qu'il était élève à l'institut pour sourds et aveugles «St-Augustine's School» à Orlando en Floride. C'est là que jusqu'à quinze ans, il apprit l'écriture braille, mais surtout la musique et le piano. La musique classique et légère furent ses meilleurs stimulants.

Le fait également qu'il appartenait à la race noire lui procura quelques désagréments et le persuada dans ses intentions d'être aussi indépendant que possible. A son quinzième anniversaire, il quitta St-Augustine's pour s'engager dans un petit orchestre de danse à Jacksonville, en Floride.

Son engagement fut possible du fait qu'au moment de la demande d'obtention d'une licence de musicien, il put «camoufler» son âge.

Il alla d'un groupe à l'autre, jusqu'au moment où deux ans plus tard, il obtint un engagement à Seattle. «The Seattle Elks Club» vit et entendit en lui un nouveau Nat King Cole. «C'était pour gagner de l'argent», déclara plus tard Ray Charles; «j'essayais d'imiter Cole et Charles Brown, mais je n'étais pas moi-même, je faisais seulement semblant».

Petit à petit, il prit conscience de ses possibilités et décida de se créer un style personnel. Après une petite année d'appartenance au «Lowell Fulsom's Blues Band», il fonda son propre groupe et se produisit en premier lieu au «Apollo» à Harlem comme accompagnateur de la célèbre Ruth Brown.

De retour à Seattle, il contracte en qualité de chef du «Maxim Trio», un engagement à la télévision «Pacific Northwest».

Dès ce moment, son ascension est certaine et rapidement, Atlantic Records met sur le marché son célèbre «What 'd I say». Avec «I Got a Woman» et «I can 't stop loving you», ces trois succès sont sur tous les juke-box du monde et le grand départ est donné.

Avec son épouse Della et leurs trois fils, Ray Jr., David et Robert, Ray Charles s'est fixé à Los Angeles; il peut même, à sa manière, «regarder» la télévision.

Depuis peu, Ray Charles se vit attribuer un surnom. Après que Barbara Streisand l'eut appelé «Une légende contemporaine», il fut définitivement qualifié de «Génie de Soul».

Ses oeuvres ne comportent pas seulement le blues, gospel, jazz ou pop, mais sont empreintes de thèmes classiques exceptionnels.

En un mot, Ray Charles est... génial.

28-7-1978 **ANNIE CORDY**

11-8-1978 **GALA DINER DANSANT**

bij kaarslicht — aux chandelles

met

JEANE MANSON

20-8-1978 **JULIEN CLERC**

26-8-1978 **SACHA DISTEL**

8/19-8-1978 **OPERA & BEL CANTO
ONTMOETING**

Inlichtingen : INFO CASINO-KURSAAL OOSTENDE

10 - 13 / 16 - 19 h.

TEL. : 059 - 70.51.11

ॐ